



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2024, č. j.: OAM-176/ZA-ZA11-ZA19-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2024, č. j.: OAM-176/ZA-ZA11-ZA19-2024, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval podle ust. § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť dostatečně nezjistil skutkový stav věci, a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rovněž došlo k porušení ust. § 10a a § 11a zákona o azylu, čl. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaný se nedostatečně zabýval tvrzením o obavě z návratu kvůli výhrůžkám od X., který mu řekl, že po návratu do země původu bude uvězněn. Dále žalobce citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), která se váže k institutu správního uvážení a udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Podle žalobce nelze z napadeného rozhodnutí dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům pro udělení humanitárního azylu. Žalobce přitom ve správním řízení uvedl, že chce v České republice zůstat, neboť se obává vzetí do vazby vzhledem k podání žádosti o azyl a na území má X.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný vyslovil s žalobou nesouhlas a odkázal na písemnosti založené ve správním spisu a na své rozhodnutí; je přesvědčen, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Žalobce neprokázal narození X. ani nevyužil doby legálního pobytu, která mu byla dána k vycestování výjezdním příkazem. Neprokázal vážný důvod, proč nepožádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možném čase. Tvrzení o hrožícím vzetí do vazby je v naprostém rozporu s informacemi zjištěnými o politické a bezpečnostní situaci v zemi původu. Žalobce nesdělil žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 8. 2. 2024 uvedl, že je arménské národnosti, vyznává křesťanství a je členem politické strany opoziční vůči současné arménské vládě, která však stěží ovlivní tamější politický život. Je X. Má X. Není uveden v rodném listu dítěte, neboť nemá žádné doklady. Z Arménie naposledy vycestoval před X., kdy jel X., kde setrval X. Měl X. a vyřídil si české pracovní vízum, o němž dodatečně zjistil, že je padělané. V České republice pobývá asi od roku X., trpí X., k lékaři nechodí, nemá lékařské zprávy a kvůli X. mu hrozí smrt. Na velvyslanectví země původu byl kvůli vyřízení dokladů nejprve před podáním první žádosti o azyl v roce X., ale byl odkázán na X. Při druhé návštěvě v X. byl na velvyslanectví země původu politik X., který žalobci řekl, že požádání o mezinárodní ochranu znamená, že mluvil špatně o Arménii, a tak když se do Arménie vrátí, zavrou ho do věznice. Dotyčný politik vládne v celé Arménii, nelze si na něho stěžovat. Žalobce svou situaci neřešil od X., jelikož čekal, že dostane nějaký doklad o povolení k pobytu.
6. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j.: OAM-44/ZA-ZA11-ZA21-2021, které nabylo právní moci dne X., nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Jednalo se o první žalobcovu žádost podanou dne X.

Žalobce v řízení uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, o politiku se nezajímá a po návratu do vlasti by neočekával pronásledování za uplatňování politických práv. Ze země původu odešel z ekonomických důvodů, neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány, protože mu nehrozí pronásledování kvůli rase, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině. Žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyl v České republice udělen azyl a nebyly shledány ani žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele pro humanitární azyl. X.

7. Ve správním spisu jsou obsaženy zprávy o zemi původu, konkrétně Informace OAMP, Arménie, Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu, ze dne 3. 10. 2023, podle níž v Arménii nedochází k pronásledování ve smyslu čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, v ústavě a platných právních předpisech je zakotvena ochrana proti pronásledování a špatnému zacházení, existuje zákonný rámec ochrany obyvatel proti porušování jejich práv, fungují opravné prostředky a Úřad ochránce lidských práv má mandát chránit lidská práva a základní svobody před možným zneužitím na všech úrovních státu. Podle zprávy Arménie, Informace MZV ČR ze dne 17. 5. 2023, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, nedisponoval Zastupitelský úřad Jerevan žádnými poznatky o tom, že by neúspěšným žadatelům o azyl v zahraničí po návratu do Arménie hrozil jakýkoli postih ze strany státních orgánů či soukromých osob. Každoročně o mezinárodní ochranu v zahraničí požádá velký počet arménských občanů, poněvadž žádost o mezinárodní ochranu se obecně považuje za jeden ze způsobů, jak docílit života v západní Evropě. Situace občanů Arménie po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí je srovnatelná se situací ostatních běžných občanů Arménie. Ve správním spisu jsou obsaženy rovněž další informace, jmenovitě Informace OAMP, Arménie, Karabašští uprchlíci v Arménii, ze dne 22. 11. 2023, Zpráva ČTK ze dne 27. 12. 2023, Informace OAMP, Arménie, Současné vztahy s Ázerbájdžánem, ze dne 19. 7. 2024, a Informace Velvyslanectví Arménské republiky, Cestovní doklady, ze dne 26. 6. 2024.
8. Během pohovoru vedeného dne 29. 5. 2024 žalobce dále uvedl, že mu na ambasádě X. vyhrožoval vzetím do vazby po návratu do Arménie, jelikož špatně mluvil o vlasti. Žalobci neznámé osoby informují ambasádu, kteří arménští občané požádali o azyl. Na otázku, proč při poskytnutí údajů dne 8. 2. 2024 žalobce sdělil, že si v roce X. šel zažádat na ambasádu o nový cestovní pas, a nyní uvádí, že tam šel z důvodu, aby si promluvil s X., odpověděl: *„Já jsem chtěl vystoupit z občanství Arménie. Během poskytnutí údajů byla tlumočnice ukrajinské národnosti a myslím si, že nepřesně překládala. Nešel jsem si tam pro pas. Možná jsem to špatně v ruštině řekl, ruština není můj rodný jazyk.“* Bylo chybou, když protokol podepsal. Pokud arménský politik řekne, že občan bude po návratu vzat do vazby, na hraničním přechodu se zobrazí jeho jméno a příjmení a hned může být vzat do vazby. U rozhovoru s X. byly přítomny X., přičemž žalobce neví, jak by mohl doložit své tvrzení, že neúspěšní žadatelé o azyl mají po návratu do Arménie problémy a jsou dokonce vězněni.
9. Ve dnech 10. 4. 2024 a 27. 8. 2024 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. Dne 10. 4. 2024 uvedl, že informace jsou neobjektivní a konkrétní údaje nepravdivé, v případě návratu bude uvězněn, chce se zřici arménského občanství a získat české. Dne 27. 8. 2024 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, nic k nim nesdělil a neuvedl ani žádné další skutečnosti či informace.
10. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 2. 9. 2024, kterým žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou a řízení o žádosti zastavil. Podle

odůvodnění žalobce opakoval tvrzení o hrozbě vzetí do vazby ze strany X., o informovanosti arménské ambasády o všech arménských žadatelích o azyl a že všichni žadatelé o azyl jsou v Arménii považováni za osoby mluvící špatně o vlasti, kdy jim hrozí uvěznění. Nebyl však schopen uvést datum setkání s X. přesněji než X. a odmítl identifikovat osoby, od nichž se měl dozvědět, že arménská ambasáda X. disponuje informacemi o arménských žadatelích o azyl. Rovněž nic konkrétního nesdělil k obecnému tvrzení, že neúspěšní žadatelé o azyl bývají v Arménii uvězněni, ačkoli tvrdil, že takové případy zná a že se velmi dobře orientuje v situaci v Arménii a tamní politice. Žalovaný konstatoval: „*Při poskytnutí údajů žadatel tvrdil, že se s X. setkal v X. na arménské ambasádě X., kam si šel vyřídit nový arménský doklad. Při následném pohovoru sdělil, že to bylo v X., přičemž na samotné ambasádě vůbec nebyl, X. zastavil na ulici před ambasádou. Tenkrát tam šel cíleně pouze za účelem rozhovoru s X., o němž věděl, že má být v X., nikoli za účelem vyřízení dokladů.*“ Pokud podle informací o zemi původu v Arménii nedochází k pronásledování neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, nedává smysl, aby byl pronásledován konkrétně žalobce, jelikož právě jemu osobně měl tímto pohrozit X. Jen stěží by X. po krátkém a anonymním rozhovoru s žalobcem na ulici jakýmkoli způsobem dohledával jeho osobní údaje a zadával je do databáze za účelem jeho budoucího zatčení po překročení arménské státní hranice. Sám žalobce tvrdil, že na arménské ambasádě nikdy nepředkládal žádné osobní doklady, podle nichž by mohl být ztotožněn pracovníky ambasády. Žalobce také neprokázal vážný důvod, proč o mezinárodní ochranu nepožádal v nejkratším možném čase. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal s odstupem X. a nedoložil narození X.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
14. Podle ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
15. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
16. Nejprve je nutno uvést, že podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podá-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“* Druhou podmínkou pro přijatelnost

opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

17. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
18. Soud předně uvádí, že žaloba byla zaměřena na nezohlednění výhrůžek vzetím do vazby od politika X. kvůli podání žádosti o mezinárodní ochranu, a tím i kritice poměrů v Arménii.
19. Napadené rozhodnutí shledal soud přezkoumatelným, je zřejmé, proč bylo řízení o žádosti zastaveno, žalobce neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti, jež by mohly představovat důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jeho tvrzení byla v napadeném rozhodnutí řádně posouzena. Skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, břemeno tvrzení tížilo žalobce, který v opakované žádosti uvedl jako důvody jen obavu z uvěznění, žalovaný nebyl povinen za něj domýšlet další potenciální důvody; povinností žalovaného bylo zjistit případné zásadní změny v zemi původu, což učinil a opatřil si k tomu řádné podklady, avšak žádnou výraznou změnu nekonstatoval. V řízení žalovaný postupoval dostatečně a nezkrátil žalobce na právech, jeho právní závěry jsou zákonné.
20. Údajným rozhovorem žalobce s X. se žalovaný velmi podrobně zaobíral na s. 6 – 8 napadeného rozhodnutí a vypořádání tohoto argumentu představuje klíčovou část odůvodnění. Sám žalobce však nepředestřel žádné úvahy k případným nedostatkům v hodnocení tvrzení o výhrůžkách ze strany X. Soudu není známo, co jiného měl žalovaný učinit v souvislosti s vyhodnocováním žalobcovy obavy z návratu do země původu v návaznosti na výhrůžky X. Taktéž žalobcovo tvrzení o X. nebylo v průběhu správního řízení podloženo a žalobce se v tomto směru vyjádřil jen velmi obecně bez bližších podrobností.
21. Ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a navazující ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona byly aplikovány správně. Žalovaný postupoval přesně v souladu se stanoveným postupem pro opakované žádosti. Zabýval se tím, zda byly zjištěny nové relevantní skutečnosti, a po negativním závěru řízení zastavil, před konečným rozhodnutím

také posoudil situaci v zemi původu z hlediska podstatných změn ve vztahu k mezinárodní ochraně. Postup žalovaného nevykazuje žádné znaky libovůle.

22. Značná část žaloby je pak věnována správnímu uvážení, které však (nehledě na velice omezenou možnost jeho soudního přezkumu) žalovaný neaplikoval. Nepřípustnost žádosti i zastavení řízení byly důsledkem užití striktně pojatých právních norem (tj. nepřipouštějících správní uvážení). Zároveň správně nebyly nalezeny důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž by žalovaný mohl shledat přípustnost opakované žádosti (§ 11a odst. 4 zákona o azylu); obecně zmíněné X. nepředstavuje takový specifický případ (otcovství žalobce k dítěti zároveň nebylo nikterak doloženo).
23. Žalovaný nepochybil, pokud se při zjištění nepřípustnosti žádosti již meritorně nezabýval důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany (dle ust. § 12, § 14a, ale též § 14 zákona o azylu). Uvedený postup je plně v souladu s ust. § 10a odst. 2 zákona o azylu. Soud neshledává v postupu žalovaného ani žádný rozpor s evropským právem. Způsob vyřízení věci, který žalovaný zvolil, je plně aprobován též ustálenou judikaturou NSS, který např. v právní větě k rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j.: 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, vyslovil: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“*
24. Soud shrnuje, že žalobci nelze přisvědčit, že by řízení a rozhodnutí žalovaného byla stížena vadami. Soud neshledal žádná porušení žalobcem obecně zmiňovaných základních ustanovení správního řádu, Listiny ani Úmluvy. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. února 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce